

Posudek vedoucího diplomové práce

Jitka Pozděnová: Mezikulturní vzdělávání na středních školách

Předložená diplomová práce se věnuje nepochybně aktuální, složité a proměnlivé problematice. Nutno dodat, že otázky multikulturního vzdělávání jsou v českém prostředí sice stále diskutovanější (a také populárnější), ale to bohužel neříká nic o tom, že by dosavadní domácí diskuse přinesly výsledky v podobě jasných a (relativně) všeobecně uznávaných konceptů. Také praxe multikulturního vzdělávání (přesněji vzdělávání, jež by tak bylo rádo nazýváno) v ČR ještě zdaleka nedospěla do „zralejšího“ stadia. O to více je třeba ocenit podobu práce J. Pozděnové.

Autorka se v ní rozhodla navázat na své předchozí rozборы multikulturního vzdělávání na středních školách v ČR, odehrávajícího se na základě mezinárodních výměnných programů. Kromě rozboru školské politiky a zkušeností studentů se zaměřuje mj. na pozici učitelů a managementu škol. Zvolená problematika je (byť jen krátce) představena v adekvátně zachyceném kontextu – především s ohledem na proměnu soudobých globalizovaných společností, myšlenku aktivního občanství a dnešní reformy vzdělávací politiky v ČR.

Práce se skládá ze 3 rozsáhlých kapitol. První z nich se zabývá hlavně obecnějšími tématy, ostatní dvě především partikulárními. Východiskem prvního celku je zdůvodnění volby názvu práce. Zde diplomantka projevila schopnost přiblížit podoby multikulturního vzdělávání z hlediska jeho cílů a s ohledem na prostředí, v němž se odehrává. Druhá kapitola má převážně popisný charakter, charakterizuje vztah českého státu a jeho středního školství k multikulturně (dle zvolené terminologie *mezikulturně*) orientovanému vzdělávání. Poslední kapitola se opírá o osobní zkušenosti autorky, jež mají původ v jejím dlouhodobém působení na poli mezinárodních studentských výměn. Rozhodujícím zdrojem poznatků bylo ale původní šetření, které obrátila trojím směrem: ke školám vybraných zemí, k vedení a pedagogům českých středních škol a konečně k samotným účastníkům mezinárodních výměnných programů. Použitými technikami sběru dat byly rozhovor a dotazník. Závěr práce podle mého názoru dobře shrnuje a komentuje hlavní problémy, jež v ČR na rovině odborné diskuse, legislativy i řízení škol limitují rozvoj multikulturně orientovaného vzdělávání, které umožňuje setkání s jinými kulturami a hlubší náhled na kulturu vlastní.

Formální stránka práce nevykazuje žádné závažné slabiny. Na několika místech se objevují drobná opomenutí (např. ministerstvo školství na s. 10, nepřeložený název Council of Europe na téže straně či neobratný výraz „nejvíce vhodný“ na s. 44). Bibliografie obsahuje 34 pramenů, 8 z nich bylo publikováno anglicky. Bibliografie uvádí řadu adres internetových

stránek. Součástí práce je 6 příloh. Kromě přehledů vývoje počtu cizinců a zahraničních studentů na českých školách obsahují mj. dotazníky použité v původním šetření J. Pozděnové. Vedle již uvedeného kladného hodnocení volby tématu a diskuse hlavních pojmů bych rád upozornil na autorčinu schopnost přehledně zpracovat téma, situovat ho do vybraného prostředí a upozornit přitom na hlavní nedostatky probírané oblasti.

Doporučuji k obhajobě.

V Praze 8. 9. 2008

PhDr. Martin Kopecký, Ph.D.

